

Arrest

nr. 244 861 van 26 november 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. DIENI
Rue des Augustins 41
4000 LIEGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 29 april 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 maart 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 september 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 oktober 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN, loco advocaat J. DIENI, en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 13 november 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 4 maart 2020.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 25 maart 2020 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U, K.H.R.C.(...), verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren op 9 januari 1991 in Buenaventura (Valle del Cauca), waar u opgroeide samen met uw neven in het huis van uw moeder. In diezelfde stad werkte u uw hoger middelbaar af en begon u te werken in een gamewinkel.

In 2012 ondergingen u en uw familie een gedwongen verplaatsing naar Cali (Valle del Cauca) omwille van een guerrillabeweging die opereerde in uw geboortestad. In Cali was u eerst een aantal jaren in dienst bij een suikerbedrijf. Vervolgens werkte u, na een beroepsopleiding, als zelfstandig koeltechniker. U verdiende ongeveer 730.000 Colombiaanse peso per maand.

Dankzij een vredesproces tussen de Colombiaanse regering en de guerrilla's konden u en uw familie in maart 2019 zich terug gaan vestigen in Buenaventura. Al snel werd u daar geconfronteerd met criminele bendes. Toen u dicht bij uw wijk aan het wandelen was, kwam er een onbekende naar u toe van de groepering La Empresa, die u verzocht zich aan te sluiten. U weigerde dit. Na tien dagen gebeurde dit opnieuw, waarop u eveneens niet inging op het voorstel. Later, in april, kreeg u een derde verzoek en op dezelfde wijze stemde u niet in. Gezien u niet meewerkte, begon men u vanuit de bende uiteindelijk met de dood te bedreigen, waardoor u gedwongen was terug te keren naar Cali en daar onder te duiken. In die stad bevond u zich evenmin in veiligheid, want via uw familie wist u dat La Empresa u daar ook zou zoeken. U verbleef in mei 2019 ook nog kortstondig bij uw nicht in de hoofdstad Bogotá, maar keerde begin juni 2019 terug naar Cali. De betreffende bende opereerde daar nog steeds, waardoor u gezondheidsproblemen ondervond. U hebt hiervoor driemaal een dokter in Cali geraadpleegd, die aangaf dat u leed aan een depressie. Uiteindelijk besloot u om te vluchten naar België en verliet u het Colombiaanse grondgebied op 4 november 2019.

Via een tussenlanding in Frankfurt, waar uw paspoort afgestempeld werd, kwam u op 5 november 2019 aan in Madrid. Nadien reisde u via Bilbao en Parijs met de bus naar Brussel. Op 8 november 2019 ging u zich aanmelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en diende u een verzoek om internationale bescherming in. Anderhalve maand later, op 22 januari 2020, werd u daar gehoord in het kader van een eerste interview.

Ter staving van uw verzoek heeft u de volgende documenten neergelegd: een kopie van uw internationaal paspoort, uw identiteitskaart en uw geboorteakte; een kopie van een uittreksel betreffende uw gedwongen verplaatsing uit Buenaventura in 2012; twee gekopieerde brieven vanuit AFROUPIA, een Afro-Colombiaanse organisatie; een aantal gekopieerde attesten van uw doktersbezoeken in Cali op 13 en 14 augustus 2019 en, als laatste, een kopie van een uittreksel van uw blanco strafregister in Colombia, geraadpleegd

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2, a) en b) van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch voor de status van subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, §2 a) en b) van de gecoördineerde Vreemdelingenwet is omdat u onvoldoende aannemelijk heeft gemaakt dat u bedreigd zou worden door bendeleden uit Buenaventura die u wilden rekruteren voor hun criminele doeleinden.

Om te beginnen is gedurende het persoonlijk onderhoud allerm minst duidelijk gebleken waarom de criminele bende in kwestie – naar eigen zeggen de groepering La Empresa (CGVS, p. 5) – precies u tot drie keer toe verzocht om toe te treden. Volgens uw verklaringen was de context van de eerste benadering de volgende: u was op straat aan het wandelen in uw wijk in Buenaventura, toen er opeens een onbekende naar u kwam die u wilde rekruteren voor zijn bende, hetgeen u resoluut weigerde (CGVS, p. 8-9). Nadien liep de confrontatie niet uit de hand: “daarna, nadat ik had geweigerd, dan heeft hij niets meer gezegd en is hij vertrokken, en ik heb er ook geen aandacht aan besteed, naar waar hij is gegaan” (CGVS, p. 9). Deze gang van zaken houdt echter geen steek. Het feit dat het eerste bendelid in kwestie niets meer zei toen u weigerde, en hij doodeenvoudig wegwandelde, is zeer dubieus indien men

u echt zo graag wilde rekruteren. Hieruit kan het CGVS alleen maar afleiden dat het vermeende verzoek geen dwingend, maar wel een vrijblijvend karakter had. Ook de tweede en de derde keer, toen u telkens door een andere onbekende persoon aangesproken werd, verliepen binnen uw relaas op een gelijkaardige manier (CGVS, p. 9). Wanneer er u tijdens het interview gevraagd werd waarom het net u was op wie de bendeleden hun pijlen gericht hadden, antwoordde u dat dat was omdat u jong was en omdat men dacht u gemakkelijk te kunnen overhalen (CGVS, p. 8). Dat La Empresa u dan zelfs nog een tweede en een derde keer op straat – opnieuw zonder succes – onderschepte, terwijl zij binnen uw gedachtegang eender welke onbekende jongere hadden kunnen viseren, valt nog minder te vatten. Bovendien verklaarde u dat, volgend op uw vlucht naar Cali en uw weigering om de bende te vervoegen, uw drie neven vanwege diezelfde bende doodsbedreigingen ontvingen (CGVS p. 6, p. 11). Afgezien van de bedenking dat een bende die zonder aandrang willekeurige jongeren viseert op dat ogenblik ook uw neven van 15, 17 en 18 jaar had kunnen rekruteren, wat ze volgens u nooit gedaan hebben (CGVS, p. 11-12), is het nog opmerkelijker dat ze u, na driemaal weigeren, zouden zijn blijven zoeken toen u zich reeds buiten Buenaventura bevond. In diezelfde trend valt het evenmin te begrijpen dat u, conform uw verklaringen, absoluut niemand zou kennen in uw wijk die net zoals u met rekrutering bedreigd werd of effectief tot de bende is toegetreden (CGVS, p. 10).

Voorts was u binnen uw verschillende verklaringen niet in staat om ook maar met enige graad van consistentie de gebeurtenissen op straat te beschrijven. Zo bleek uit uw eerste interview bij de DVZ dat u aanvankelijk telefonisch gecontacteerd werd door La Empresa voordat zij u op straat begonnen aan te klampen (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud zei u echter dat hun eerste poging tot rekrutering onmiddellijk in het echt plaatsvond (CGVS, p. 5, p. 8-9). Wanneer er u hierop gewezen werd, zei u dat u zich dergelijke verklaring over telefoongesprekken niet kon herinneren (CGVS, p. 9). Niet alleen in vergelijking met uw DVZ-verklaring, maar ook binnen uw discours bij het CGVS kon u niet consistent zijn, meer bepaald betreffende de datums. Eerst vertelde u namelijk dat de eerste benadering plaatsvond ongeveer midden maart, de tweede 10 dagen later en de derde een aantal weken later in april (CGVS, p. 5-6). Wat verder in het interview specificeerde u daarentegen dat de tweede ontmoeting plaatsvond op 26 maart en de derde rond 3 of 4 april (CGVS, p. 10), waar slechts één week tussen zit. Overigens faalde u om een aantal noodzakelijke details over de bendeleden en hun methode te verstrekken. Gevraagd naar de leeftijd, antwoordde u vrij cryptisch “mensen van ongeveer 30+, of 20+, ja mensen van mijn leeftijd, jongeren” (CGVS, p. 10) en in verband met enige verloningen stelde u dat de bendeleden u wilden overtuigen met geld, zonder ook maar enige schatting daarvan te kunnen geven (CGVS, p. 9-10). Kortom oordeelt het CGVS dat de voorgaande beschrijvingen te ambigu en te vaag zijn om ervan uit te gaan dat La Empresa u daadwerkelijk probeerde te rekruteren.

Daarenboven acht het CGVS het opmerkelijk dat u geen enkele poging hebt ondernomen om melding te maken bij de Colombiaanse autoriteiten van de personen die u aangesproken hadden in uw wijk, niet in Buenaventura, noch in Cali, noch in Bogotá. Hoewel u de politie aangaf als enige conventionele instantie om bendegerelateerde problemen te rapporteren, verklaarde u gewoonweg: “Ik heb nooit klachten ingediend, want in Colombia is de politie ook corrupt. Soms zijn er ook banden met bepaalde groeperingen en ik weet dat er veel sociale leiders die wel een klacht hebben ingediend, dan zogezegd politiebescherming zouden genieten, maar in werkelijkheid werd niemand beschermd” (CGVS, p. 10-11). Hiermee spreekt u zichzelf tegen. Indien naar eigen zeggen sociale leiders een of andere vorm van politiebescherming krijgen, kan worden gesteld dat de politie wel degelijk actie onderneemt ten gevolge van een aanklacht, en had u op zijn minst kunnen proberen om hen in te lichten over uw problemen, hetzij in Buenaventura, hetzij in Cali, hetzij in Bogotá. Er kan immers niet verwacht worden dat de Colombiaanse ordediensten optreden indien zij niet op de hoogte zijn van uw problemen. Uw veronderstelling dat de politie soms linken heeft met sommige groeperingen (CGVS, p. 10-11) is gebrekkig en niet toereikend. Niettegenstaande zou u, volgens uw verklaringen, uw aanvaringen met La Empresa dan wel aangekaart hebben bij AFROUPIA, een organisatie die ijvert voor de rechten van Colombianen van Afrikaanse origine (CGVS, p. 7). Dit staaft u aan de hand van twee brieven (document 3). Noch uit deze documenten, noch uit uw verklaringen kon het CGVS echter met enige zekerheid afleiden dat u zich daadwerkelijk tot AFROUPIA gewend hebt. U stelde immers later tijdens het persoonlijk onderhoud dat u geen enkele andere groep gecontacteerd had na de bedreigingen (CGVS, p. 11). Geconfronteerd met deze inconsistente, antwoordde u onduidelijk dat u sinds 2015 verbonden bent aan de organisatie en dat zij weet kregen van uw proces (CGVS, p. 11). Dergelijk weinig coherent relaas overtuigt niet.

Een andere zaak die uw geloofwaardigheid op de helling zet is uw gedrag na de vermeende bedreigingen door La Empresa. Ten eerste doet het grote vraagtekens rijzen dat u na de laatste

benadering in Buenaventura – in het begin van april, al dan niet midden april 2019 – nog ruim 7 maanden in Cali en Bogotá rondhing vooraleer u naar België vluchtte op 4 november 2019. Binnen uw relaas was de bende u immers nog aan het zoeken en zou u zelfs in die steden niet veilig zijn omdat zij ook daar actief zouden opereren (CGVS, p. 6, p. 11-12). Net daarom is het niet te vatten dat u nog meer dan een half jaar in die steden gebleven bent, indien u zich wezenlijk in dermate onveilige situatie bevonden zou hebben. De reden die u hiervoor aangaf, namelijk dat u aan het nadenken was wat u met uw leven ging doen (CGVS, p. 13), kan dit gegeven niet weerleggen.

Tot slot kan worden gewezen op de vaststelling dat u het bestaan van een tweede Facebookprofiel heeft trachten te verbergen. Gevraagd of u sociale media gebruikt, verwees u louter naar uw profiel met naam “[K.R.]” en ontkende u een tweede account te hebben aangemaakt (CGVS, p.5). Echter, geconfronteerd met dit tweede Facebookprofiel, waarop u foto’s postte waarop u in Parijs en Madrid te zien bent, – bevestigde u dat het uw profiel betreft. Zonder dat het CGVS enig oordeel over uw reisgedrag velde, reageerde u ontsteld dat het fout was van u om die foto’s te uploaden en dat u dat deed omdat u ver weg was van hetgeen u was overkomen in Colombia (CGVS, p. 14). Het feit dat u een tweede account heeft proberen te verbergen, doet evenwel opnieuw afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid.

Samenvattend wordt geoordeeld dat u het CGVS onvoldoende heeft kunnen overtuigen van het feit dat u bij een terugkeer naar Colombia bedreigd en gerekruteerd zou worden door de leden van een bende uit Buenaventura. U toont bijgevolg niet aan dat u een gegronde vrees heeft voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch dat u een risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 §2 a) en b) van de Vreemdelingenwet, te weten ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst.

De documenten die u voorlegt kunnen voorgaande vaststelling niet ombuigen. Uw paspoort, uw identiteitskaart en uw geboorteakte (document 1) tonen uw identiteit aan en deze worden momenteel niet betwist door het CGVS. Ook het uittreksel dat uw gedwongen verplaatsing in 2012 vermeldt (document 2), alsook het uittreksel van uw blanco strafregister in Colombia (document 5), trekt het CGVS op dit moment niet in twijfel. Voorts kan het CGVS uit de brieven betreffende AFROUPIA (document 3) niet afleiden dat u in wezen lid bent van een Afro-Colombiaanse organisatie, noch dat u naar hen toe gegaan bent ter staving van uw problemen. De ene brief vermeldt immers nergens uw naam en de andere blijkt door uzelf geschreven te zijn en is bovendien niet gedateerd. Aldus veranderen zij geenszins de ongeloofwaardigheid van uw relaas. Dit laatste geldt eveneens voor de ziekenhuisafschriften (document 4); zij vormen dan ook in geen geval een sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin uw medische problematiek werd opgelopen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de COI Focus République de Colombia: Situation sécuritaire van juni 2018 blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio’s van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de

georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia” van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus République de Colombia: Situation sécuritaire van 7 juni 2018, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombie_situation_securitaire_20180607.pdf, en de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 13 november 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_veiligheidssituatie_colombia_20191113.pdf, blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander (regio Catatumbo), Arauca, de Pacific regio (Narino, Cauca, Valle del Cauca, Choco), Antioquia (Bajo Cauca), Zuid-Cordoba en de zuidelijke grensregio. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 slechts 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen 458 burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Het aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld is bijgevolg zeer beperkt in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, namelijk 50 miljoen in 2019 <http://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population/>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, de Pacific regio, Antioquia, ZuidCordoba en de zuidelijke grensregio afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdadagroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel gevisieerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat

er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift en stukken

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 1 A en 1 D van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag) en van artikel 3 van het Europese Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM). Verzoeker voert tevens machtsoverschrijding aan.

Verzoeker stelt dat hij voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, minstens aan de voorwaarden om het subsidiaire beschermingsstatuut te kunnen genieten zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

In een eerste onderdeel gaat verzoeker in op zijn vrees voor vervolging. Hij betoogt als volgt:

“1. Redenen waarom La Empresa tot drie keer verzocht de verzoeker

Het is niet omdat de CGVS niet in het verhaal van de verzoekende partij wil geloven dat deze niet bestaat. Alle elementen achter elkaar zetten is helemaal niet synoniem met liegen. Eerst de bestreden beslissing vindt “ zeer dubieus indien men hem echt zo graag wilde rekruteren dat het eerste bendelid in kwestie niet meer zei toen de verzoekende partij weigerde en hij doodeenvoudig wegwandelde. Hieruit kan het CGVS alleen maar afleiden dat het vermeende verzoeker geen dwingen maar wel een vrijblijvend karakter had”

Verzoeker ziet niets waarom dat zeer dubieus zal zijn vanaf het moment dat dit het eerste contact is om hem te rekruteren. Niemand heeft ooit gezegd dat Jongeren in Colombia van hun eerste ontmoeting door de criminele bende werd gedwongen. Het is duidelijk een proces dat een minimum aan tijd in beslag neemt. In plaats van er een element tegen te zijn, pleit het eerder voor de geloofwaardigheid van het verhaal. Inderdaad tijdens zijn gehoord heeft de verzoekende partij heeft gezegd dat “die eerste keer dat ik met zo iemand in contact kwam, was dichtbij mijn wijk dat was iemand die ik niet kende die naar mij kwam en die mij vertelde over dat proces, en hij zei dat ze geld boden. ze willen eigenlijk mensen rekruteren voor in hun rangen maar ik ben daar niet op ingegaan, ik vond dat geen voorstel, ik ben daar niet mee akkoord, ik ben geen voorstander van geweld. (...) Voor hen was ik onbekend, ze hebben aan mij voorgesteld omdat ik jong was ze doen zulke voorstellen aan mensen waarvan ze denken dat ze kunnen overtuigen om zich aan te sluiten. (...) Ik was in de wijk aan het wandelen, gewoon, toen dat is gebeurd, toen die persoon mij riep. Ik was gewoon aan het wandelen. (...) daarna, na dat ik had geweigerd dan heeft hij niet meer gezegd en is hij vertrokken en ik heb er ook geen aandacht aan besteed naar waar hij is gegaan. (...) Een persoon midden maart en dan tien dagen later een andere persoon die mij eigenlijk hetzelfde heeft voorgesteld, ze wilden mij overtuigen, dat zijn verschillende personen die mij overtuigen hebben om mij aan te sluiten (Gehoor van 4 maart 2020, pp. 8-9) “Dus de eerste keer dat die persoon mij dat voorstel heeft gedaan dat was midden maart. De tweede keer was 10 dagen later, op 26 maart. En de derde keer was begin april, rond 3 of 4 april. Het is niet dat ze je elke dag bedreigen want ze laten er een paar dagen tussen om te zien of die persoon niet overtuigd is geraakt, maar bij mij zijn ze daar niet in geslaagd en daardoor heb ik, ja, dat probleem gehad van die doodsb bedreigingen en ben ik helaas opnieuw moten vluchten.” (Gehoor van 4 maart 2020, p.10)Bovendien blijkt uit zijn uitspraken heel duidelijk dat de band "la Empresa" hem wilde overtuigen om hem te dwingen. De motivering van de beslissing is dan ook nutteloos, want het is inderdaad niet

omdat het rekruteringsproces "zonder dwang" lijkt dat de dreiging van sancties niet bestaat, wat de CGVS heel goed kent.

Gedurende zijn vrije verhaal heeft de verzoekende partij gezegd na zijn derde weigering dat "Ik heb tegen iedereen gezegd van niet, dat ik mij niet wilde aansluiten bij hun groepering en dan een paar dagen later kreeg ik bedreigingen, doodsb bedreigingen omdat ik mij niet wilde aansluiten bij zo 'n organisatie. En dus ben ik opnieuw moeten vluchten naar Cali. Daar heb ik mij verscholen en daarna vroegen ze nog steeds aan mijn moeder waar ik was. Ze vroegen dat ook mijn neven maar tegen mij neven zeiden ze daar ook nog bij dat ze mij zouden vermoorden. Ik was er ongerust dus bleef ik mij verschuilen in Cali. En ja, ik werd door hen vervolgd. Dan ben ik van Cali naar Bogota gegaan, maar dat was maar heel kort. En ik vertelde mij familie ondertussen dat ze moesten oppassen omdat ik werd vervolgd en omdat ze mij wilden vermoorden."(Gehoor van 4 maart 2020, p. 6) Met betrekking tot de doodsb bedreigingen heeft de verzoekende partij ook gezegd dat "Ik heb mij daar verscholen op verschillende plekken. Mijn familie gaf mij ondertussen informatie over die groepering dat die onderzoek voerden naar mij dat ze aan mij moeder vroegen waar ik was, waar ik uitging, omdat ik niet meer in Buenaventura was. Dus ze vroegen naar mij en mijn neven, met wie ik was opgegroeid, vertelden mij dan over die doodsb bedreigingen. (...) [J.], [B.] en [G.] ([Y.]). Zij zijn broers van elkaar maar mijn mama heeft hen van kleins af aan opgevoed. Ze zijn jonger dan ikk 18,17, 15 jaar."(Gehoor van 4 maart 2020, p. 11).

De motivering dan de bestreden beslissing zegt ook "afgezien van de bedenking dat een bende die zonder aandrang willekeurige jongeren viseert op dat ogenblik ook uw neven van 15, 17 en 18 had kunnen rekruteren, wat ze volgens de verzoekende partij nooit gedaan hebben. " De doodsb bedreigingen van de neven van de verzoekende partij met betrekking tot de weigering van de verzoeker zichzelf was op de huis van de moeder. Het was in die tijd niet het doel van de criminele bende om te proberen hun neven te rekruteren, vooral omdat er sterke redenen waren om aan te nemen dat de reacties identiek zouden zijn omdat ze samen met de verzoeker opgevoed. Het feit dat de criminele bende wel in staat was hun neven te rekruteren, maar dat niet deed, is op zichzelf geen bewijs van het gebrek aan geloofwaardigheid van het verhaal. Deze bendes criminelen denken uiteraard niet rationeel. Bovendien heeft de verzoekende partij een goede verklaring gegeven: "Zij zijn nog heel jong. Ze zijn niet van mijn leeftijd. Ik ben iets volwassener. Ja toen ik terugkeerde naar de stad, dan zagen ze iemand nieuws waarschijnlijk werkloos, dus dan pikten ze mij eruit. Ze nemen vooral mensen van mijn leeftijd, dus 20 jaar +. Ze hadden mij eruit gekozen, zich op mij gericht (...) Mijn moeder, ja, dus, alleen aan haar hebben ze alleen om mij gevraagd, maar mijn moeder kennen ze ook niet, zij wist dat ze mij hadden bedreigd, dat ze mij wilden vermoorden en zij kan ook wel mijn vrienden, dus als onbekende naar mij vroegen dan wist ze dat hendelen waren."(Gehoor van 4 maart 2020, p. 12) "Zij hebben een bepaalde strategie, ze zijn gewoon zo, misschien zijn er wel jongeren die zich aansluiten omwille van de werkloosheid soms. Maar ik heb niet zo'n mentaliteit. Ik weet dat zij opereren in de marge van de wet en ik wil geen problemen. Zoals ik al zei, ik ben goed opgevoegd, ik was enig kind en ik wil ook niet dat mijn familie daarbij betrokken raakte, want die mensen, heel vaak zijn dat oorlogen tussen groeperingen van criminele bendes, want het gaat dan over drugstrafiek en dat zijn echt verknijpte mensen, ja, het feit dat je niet ingaat op hun voorstel, staat er eigenlijk al een doodsvonniss op je hoofd, dus moest ik vluchten" (Gehoor van 4 maart 2020, p. 10) Uit de verklaringen van verzoekende partij blijkt heel duidelijk dat deze criminele bende (La Empresa) zich richt op jongeren zonder werk. De neven studeren nog steeds. Daarnaast richt de criminele bende (La Empresa) zich op jongeren ouder dan 20 jaar. Er zijn tussen de 5 en 2 jaar voordat ze 20 jaar worden. Het is ook niet hun doelwit wanneer de criminele bende (La Empresa) op zoek is naar de verzoekende partij. Bovendien had de moeder een groot gevaar kunnen vormen als de criminele bende (La Empresa) al haar kinderen, inclusief haar neven, had aangevallen, met dien verstande dat ze hen van zeer jonge leeftijd had opgevoed. Later kunt U Raad ook beseffend at deze criminele bende rekruteert persoon die niet elkaar kent. Dus deze criminele bendes (La Empresa) zal dezelfde leden van een familie rekruteren om veiligheidsredenen bij problemen met de politie te kunnen vermijden

Uiteindelijk motiveert de bestrede beslissing dat " is het nog opmerkelijker dat ze u, na driemaal weigeren, zouden zijn blijven zoeken toen u zich reeds buiten Buenaventura bevond. In diezelfde trend valt het evenmin te begrijpen dat u, conform uw verklaringen, absoluut niemand zou kenen in uw wijk die net zoals u met rekrutering bedreigd werd of effectief tot de bende is toegetreten."

Deze motivering vraagt om verschillende opmerkingen. Ten eerste is het pas 6 jaar geleden in de regio Cali. Ten tweede is er geen bewijs dat de verzoekende partij voldoende weet van de mensen in zijn buurt om te weten of ze in een criminele bende zitten of dat ze door hen zijn gerekruteerd. De raadsman

van de verzoekende partij betwijfelen of dit het soort zaken is waarover de personen opscheppen en dat mensen informeren die er geen deel van deze criminele bende (la Empresa) uitmaken. Dan weet alleen de CGVS of het niet een van de eerste pogingen van deze criminele bende (la Empresa) was om zich precies in de buurt te vestigen. Dan, in de hypothese van de eerste poging van de band om een nieuwe wijk te rekruteren, hebben ze (la Empresa) er misschien alle belang bij om iedereen te laten weten dat ze niet tegen hen moeten zijn. Vandaar het feit dat ze hem ondanks de drie weigeringen zelfs in Buenaventura blijven vervolgen niet opmerkelijker is.

Bovendien heeft de verzoekende partij verklaard dat "zijn geen mensen die wonen in die wijk, kwam ik na zoveel jaren terug naar die stad en ik herkende daar niemand van, het is ook niet dat ik vrienden heb die aangesloten zijn bij zo 'n criminele groepering. Ik houd mij niet op met...de weinige vrienden die ik heb zijn niet mensen die zoiets doen, dat zijn enkel bescheiden mensen. Ik kende daar niemand van ;als het iemand was die ik kende, hadden ze mij dat voorstel niet gedaan (...)" "Ik heb geen vrienden die zich hebben aangesloten bij een criminele groepering, ik wil niet bevriend zijn met zulke mensen. Neen"(Gehoor van 4 maart 2020, p. 10)

Niets betwijfelt deze elementen in het verhaal van de verzoekende partij, dat altijd consistent is geweest in zijn verklaringen. In tegenstelling tot wat de CGVS suggereert, heeft de verzoekende partij essentiële informatie verkregen, maar kan hij geen overhaaste conclusies trekken met het risico in de ogen van de wet te liegen.

2. Inconsistentie tussen zijn verklaringen bij DVZ en in de CGVS

Het eerste waarvan hij wordt beschuldigd, is tegen DVZ gezegd dat de eerste poging tot werving telefonisch is gedaan. Verzoekende partij ontkent echter absoluut dit te hebben genoemd tijdens het interview met de DVZ. Er moet tijdens deze gehoord een storing zijn geweest. De verwerende partij gebruikt verklaringen die worden genoteerd zonder de aanwezigheid van een advocaat. Er is geen middel om zeker te zijn dat het was goed genoteerd door de Dienst of dat er bestaat een fout in de vertaling.

Verder is bekend dat de verzoekende partij slechts een kwartier de tijd krijgt om zijn verhaal te vertellen. Geen enkele neutrale persoon was er om te bevestigen dat dit echt werd gezegd, vooral omdat het van zijn kant "dom" zou zijn om het niet te hebben genoemd tijdens de gehoord bij de CGVS als hij echt probeerde misleiden de CGVS. Bovendien is er geen reden om eraan te twijfelen hoe dit is gebeurd, aangezien hij altijd consistent was in zijn verklaringen gedurende al de gehoord bij de CGVS. De raadsman van de verzoeker wijst erop dat de CGVS de enige instantie is die bevoegd is om de asielaanvraag te analyseren en dat er nergens anders dan in de verklaringen van de DVS te vinden is vermeld dat telefoontje dat nooit heeft bestaan.

Dan zou het hem worden verweten dat zijn chronologie helemaal niet constant zou zijn tijdens zijn gehoord bij de CGVS, wat duidelijk wordt betwist door de verzoekende partij. Wat betreft de drie rekruteringspogingen, hij is altijd constant geweest sinds hij zei dat "Een persoon midden maart en dan tien dagen later een andere persoon die mij eigenlijk hetzelfde heeft voorgesteld, ze wilden mij overtuigen, dat zijn verschillende personen die mij overtuigen hebben om mij aan te sluiten"(Gehoor van 4 maart 2020, p. 9). Gedurende zijn vrije verhaal heeft hij ook gezegd dat "Dus ze hebben mij voorgesteld om mij bij hen aan te luiten, ik ben daar niet op ingegaan en, dus, na 10 dagen ben ik weer weggegaan. Dus de eerste keer was ongeveer midden maart, en 10 dagen later is er weer iemand naar mi) gekomen die mij weer hetzelfde voorstel heeft gedaan. Na die tweede persoon die mij dat voorstelde gingen er een paar week voorbij. Dan later in april stelde dus nog een van die mannen hetzelfde voor."(Gehoor van 4 maart 2020, pp.5-6). Nooit heeft de verzoekende partij heeft gezegd een aantal weken. Dat impliceert dat het is meer dan twee of drie week (eerste fout van de verwerende partij). Tweede heeft de verzoekende partij kunnen een paar weken zeggen voor 10 dagen omwille van het feit dat tussen 26 maart en 4 april 10 dagen zit (ongeveer een paar week en niet slecht een week tussen zit) (tweede fout van de verwerende partij). Inderdaad in zijn gehoord kunt Uw Raad lezen dat ""Dus de eerste keer dat die persoon mij dat voorstel heeft gedaan dat was midden maart. De tweede keer was 10 dagen later du 26 maart. En de derde keer was begin april, rond 3 of 4 april. Het is niet dat ze je elke dag bedreigen want ze laten er een paar dagen tussen om te zien of die personen niet overtuigd is geraakt, (...) "(Gehoor van 4 maart 2020, p.10) Ten slot speelt de verwerende partij ook op de aanwezigheid van het woord "later" in de zin "Dan later in april" om de indruk te wekken dat het veel later in de maand april zou zijn. Dit is echter nooit gezegd. En het woord 'later' kan heel goed slechts 10 dagen verschil tussen de tweede en de derde poging impliceren (derde fout van de verwerende partij).

Dat gezegd hebbende, is het niet essentieel om te beoordelen of het risico van de vrees aanwezig is of niet. Uiteindelijk vindt de verwerende partij dat de verzoekende partij "faalde om een aantal noodzakelijk details over de bendeleden en hun methode te verstrekken!" De CGVS vindt "de voorgaande beschrijvingen te ambigu en te vaag zijn om ervan uit te gaan dat la Empresa u daadwerkelijk probeerde te rekruteren. "

Om haar mening te baseren, baseert ze zich op deze ene verklaring "mensen van ongeveer 30+ of 20+, ja mensen van mijn leeftijd, jongeren . Hij had al deze referentieleeftijd echter al genoemd door dat te zeggen: "Ik ben iets volwassener. Ja toen ik terugkeerde naar de stad, dan zagen ze iemand nieuws waarschijnlijk werkloos, dus dan pikten ze mij eruit. Ze nemen vooral mensen van mijn leeftijd, dus 20 jaar +. Ze hadden mij eruit gekozen, zich op mij gericht (...)" (Gehoor van 4 maart 2020, p. 10)

Hij is precies als hij zegt dat La Empresa vooral jonge mensen zonder werk rekruteren en vooral die elkaar niet kennen. ("Zij hebben een bepaalde strategie, ze zijn gewoon zo, misschien zijn er wel jongeren die zich aansluiten omwille van de werkloosheid soms. Maar ik heb niet zo 'n mentaliteit. Ik weet dat zij opereren in de marge van de wet en ik wil geen problemen. Zoals ik al zei, ik ben goed opgevoegd, ik was enig kind en ik wil ook niet dat mijn familie daarbij betrokken raakte, want die mensen, heel vaak zijn dat oorlogen tussen groeperingen van criminele benden, want het gaat dan over drugstrafiek en dat zijn echt verknipte mensen, ja, het feit dat je niet ingaat op hun voorstel, staat er eigenlijk al een doodsvonnis op je hoofd, dus moest ik vluchten" (...) "zijn geen mensen die wonen in die wijk, kwam ik na zoveel jaren terug naar die stad en ik herkende daar niemand van, het is ook niet dat ik vrienden heb die aangesloten zijn bij zo 'n criminele groepering. Ik houd mij niet op met...de weinige vrienden die ik heb zijn niet mensen die zoiets doen, dat zijn enkel beschelde mensen. Ik kende daar niemand van : als het iemand was die ik kende, hadden ze mij dat voorstel niet gedaan 'Gehoor van 4 maart 2020, p.10)

Hij zei ook dat de bende mensen eerder probeert te overtuigen dan hen met geweld te rekruteren. Hij legde uit hoe ze het drie keer deden met drie verschillende mensen om hun geluk te maximaliseren. Vervolgens ontdekte de verzoekende partij hoe de criminele bende (la Empresa) hem wist te bedreigen en welke methoden ze gebruikten, waaronder het bedreigen van familieleden om er zeker van te zijn dat de persoon wist dat zijn gezin ook in gevaar was.

Het is betreurenswaardig dat de verzoekende partij die op de hoogte was van deze elementen, deze niet in zijn motivering heeft genoemd. De motivatie is daarom vals en bevooroordeeld wanneer het schrijft dat "de voorgaande beschrijvingen te ambigu en te vaag zijn om ervan uit te gaan dat la Empresa u daadwerkelijk probeerde te rekruteren. "

3. Geen poging ondernomen om een klacht in te dienen bij de Colombiaanse autoriteiten

De CGVS is van mening dat "kan worden gesteld dat de politie wel degelijk actie onderneemt ten gevolge van een aanklacht, en had u op zijn minst kunnen proberen om hen in te lichten over uw problemen, hetzij in Buenaventura, hetzij in Cali, hetzij in Bogota. Er kan immers niet verwacht worden dat de Colombiaanse ordendiensten optreden indien zij niet op de hoogte zij van uw problemen."

Echter heeft de beslissing herkend dat de verzoekende partij geeft dat "Ik heb nooit klachten ingediend, want in Colombia is de politie ook corrupt. Soms zijn er ook banden met bepaalde groeperingen en ik weet dat er eek sociale leiders die wel een klacht hebben ingediend, dan zogezegd politiebescherming zouden genieten maar in werkelijkheid werd niemand beschermd. Dus wat je dan moet doen is vluchten in zo'n geval, je gaat niet naar de politie, want zo zijn er veel mensen vermoord geweest en dat is iets wat je vandaag de dag nog altijd ziet. Heel veel mensen die bedreigd worden en klacht indienen worden niet beschermd zoals het zou moeten" (Gehoor van 4 maart 2020, p.10) Er moet meteen worden opgemerkt dat de verklaring van de verzoekende partij niet in zijn geheel opnieuw is ingevuld. Alleen het eerste deel wordt vermeld in de bestrede beslissing. Dan lijkt het tweede deel van zijn verklaringen uiteraard niet te worden betwist door de bestreden beschikking, noch door de documenten die in het bezit zijn van de verweerder. Er moet daarom worden afgeleid dat dit een groot risico inhoudt om een klacht in te dienen in gebieden zoals de "Valle del Cauca" waar Cali en Buenaventura zijn gevestigd. De uitleg kan overtuigen dat de verzoekende partij geen aangifte deed omwille van het feit dat hij was bang dat de criminele bende hierachter zou komen en dat ze linken heeft met de politie en dat hierdoor opnieuw zouden moeten gaan vluchten.

Bronnen geven aan dat sommige leden van de Nationale Politie de activiteiten van de nieuwe illegale gewapende groepen tolereren en hieraan meewerken. Net als de voormalige paramilitaire groepen waar ze in slagen, nemen deze nieuwe groepen deel aan activiteiten zoals drugshandel en afpersing. In zijn landrapporten over mensenrechtenpraktijken voor 2019 merkte het Amerikaanse ministerie van Buitenlandse Zaken op dat er "corruptietransacties" zouden hebben plaatsgevonden tussen leden van de nationale politie en illegale gewapende groepen in de volgende afdelingen: Antioquia, Córdoba, Nariño, Valle del Cauca, Chocó en Meta. Alle bronnen zeggen dat bescherming moet worden geboden aan degenen die het risico lopen te worden gerekruteerd door bendes of paramilitaire bewegingen. Hij wordt op geen enkel moment gevraagd de hulp van de autoriteiten in te roepen omdat ze machteloos en/of corrupt zijn. De verwerende partij is zich terdege bewust van dit risico. Daarom zal het tweede deel van de verklaring van verzoekende partij niet betwisten. Dit is perfect in lijn met COI-info van Colombia van september 2019 en de bestrede beslissing kunnen niet motiveert dat "uw veronderstelling dat de politie soms linken heeft met sommige groeperingen is gebrekkig en niet toereikend".

De verzoekende partij nam deel van AFROUPIA, een organisatie die ijvert voor de rechten van Colombiaanse van Afrikaanse origine als de verzoekende partij. In tegendeel van de motivering van de verwerende partij heeft de verzoeker nooit de aanvaring met de criminele bendes (La Empresa) aangekaart hebben. Inderdaad heeft de verzoekende partij gezegd dat "dat is een brief waarin heel veel rechten staan omschreven van mensen met Afrikaanse origine, en dat zijn de beschermingen die zij genieten en hulp die mensen krijgen, dus dat is de redenen waarom ik dat indien zodat u ook meer begroot heeft van die rechten en het statuut van mensen met Afrikaanse origine" "(...) Zoals ik zeg, in Colombia staan bepaalde minderheden erg zwak, met name de Afro-Colombiaanse minderheid en de inheemse minderheid en iedereen is daar verenigd in een organisatie. dus als er zich een probleem voor doet kan je je richten tot die organisatie, dan maken zij daar verslag van op en beschermen ze je rechten (...) daar ben ik naartoe gegaan in 2019 in Buenaventura, ze bevinden zich in vele sectoren in Colombia (...) Ik ben lid van die organisatie voor mensen van Afrikaanse afkomst. Ik heb geen enkele reden om daarover te liegen. (Gehoor van 4 maart 2020, p.7) Hij voegde ook toe dat "hoe zal ik dat zeggen die organisatie voor Afro-Colombiaanse, ik ben daaraan verbonden sinds 2015 en zij kregen weet van mij proces dus hebben ze mij geholpen door mij te oriënteren, zoals ik zei dat is een organisatie die de rechten beschermt van Afro-Colombiaanse." (Gehoor van 4 maart 2020, p.10)

De verwerende partij probeert de verklaringen van de verzoekende partij tegen zichzelf te gebruiken. Alleen omdat ze in 2019 ging zoeken voor een follow-up van een proces dat in 2015 was begonnen om zijn rechten als minderheid te verdedigen, wil nog niet zeggen dat het niet te overtuigen is. Verwerende partij veronderstelt elementen die de verzoekende partij niet als zodanig hebben uitgelegd. Hoewel de verzoekende partij ging kijken voor de follow-up van zijn dossier met AFROUPIA, heeft hij nooit gezegd gedurende zijn gehoor bij CGVS dat hij AFROUPIA had verteld dat hij een aanvaring had gehad met een bende criminelen (La Empresa). Deze motivatie is vals en is gebaseerd op elementen die opzettelijk door de verwerende partij zijn vertekend.

4. 7 maanden voor zijn vertrek uit Colombia.

De verwerende partij is van mening dat "het grote vraagtekens rijzen dat u na de laatste benadering in Buenaventura - in het begin van april, al dan niet midden april 2019 – nog ruim 7 maanden in Cali en Bogota rondhing vooraleer u naar België vluchtte op 4 november 2019." et dat "u nog meer dan half jaar in die steden gebleven bent indien u zich wezenlijk in dermate onveilige situatie bevond zou hebben."

Ten eerste, van juni 2019 tot eind oktober 2019 is het maar vijf maanden en niet zeven. Bogota was niet de plaats waar de criminele bendes hem hadden ontmoet. Gedurende die anderhalve maand was het zeer onwaarschijnlijk dat de criminele band (La Empresa) hem zou vinden. Bovendien is Cali een grote stad en hij probeerde met de hulp van zijn moeder zich te verschuilen. Vervolgens meldde de verzoekende partij vanaf juni 2019 ernstige psychische problemen die worden gelijkgesteld met depressie, wat betekent dat hij niet veel van huis uit mag gaan. Ten tweede had de verzoekende partij vanwege zijn gezondheidsproblemen, die volgens hem zeer ernstig waren (hartproblemen dacht hij op dat moment), de aanwezigheid van zijn moeder nodig. Ten derde toont deze vertraging van vijf maanden ook aan dat hij, voordat hij op reis ging, zijn gezondheidsproblemen wilde oplossen omdat het hem meer schade had kunnen berokkenen. Ten vierde was het vanwege zijn kwetsbare gezondheid destijds dat zijn moeder alle maatregelen nam die nodig waren om hem te beschermen. Ten vijfde maakte de familie van deze tijdstermijn gebruik om het geld voor de reis te verzamelen, wat niet gemakkelijk was voor het gezin. Medische getuigschriften werden toegevoegd op de dag van het interview.

Inderdaad hieruit wat de verzoekende partij verklaarde: "Ik ben teruggekeerd omdat ik in Cali meer familie heb en Cali een grote stad dus ik kon mij daar terug gaan verschuilen, dat is een grote stad. En dan in die stad, dan merkte ik dat ik mij echt heel slecht voelde en ik dacht dat een hartprobleem was, want ik had veel pijn in de borst, ik voelde mijn bloeddruk die was gestegen, ik voelde mij echte heel slecht. En ja, met dat ik merkte dat ik mij zo voelde ben ik naa de dokter gegaan. (...)

Sinds die problemen die ik heb gehad, voelde ik mij wel al slecht, maar dat was niet zo erg als toen ik van Bogota naar Cali ging, want toen werd ik echt heel onwel, ik wist niet wat er mij overkwam, tot ik dan naar de dokter ben gegaan. Bij de eerste medische controle bleek dat er eigenlijk geen problemen waren, maar ik voelde mij nog altijd heel slecht. Ik was dus bang dat ik een hartprobleem had, bleek dus dat niet zo was, maar ik dacht ik ga toch een tweede mening vragen het kan zijn dat zij zich vergissen. En de derde dokter die dan had gezien dat ik al naar twee andere dokter was geweest, die heeft dan gevraagd of ik dan bepaalde persoonlijke problemen had gehad. (...)

Want ja, toen ging het echt heel slecht met mij, slecht, slecht, slecht, en ik had steun nodig want ik had het gevoel dat ik ging sterven. Dus mijn moeder was erbij, bij de laatste controle, en de dokter heeft toen dan gevraagd of ik problemen had gehad? Ik heb dan verteld over mijn problemen en die dokter was ongerust en zij dat mijn problemen te maken hadden met stress en angst.. Ik was toen depressief. (...) Dus in juni was ik teruggekeerd en dan werd het erger met mijn gezondheid en eind juli ben ik dan beginnen naar dokters te gaan voor die onderzoeken, dus eind juli-begin augustus heb ik al die doktersafspraken gehad (...)

Nadat ik terugkeert was naar Cali heb ik beslist om te vertrekken omdat mijn leven in gevaar was. Ze bleven mij met de dood bedreigen dus ik had het alternatief om het land te verlaten. Ja met al die problemen die ik had gehad en met mijn gezondheid heb ik dan gesproken met mijn mama en zou ze er alles aan doen om mijn leven te beschermen want mijn leven in gevaar, de dag van vandaag nog altijd. (...) want ja ik was aan het nadenken wat ga ik met mijn leven doen? En die periode hebben mijn familie en ikzelf dan besloten om te diezen voor de optie om in rust, in vrede te zijn en het land te verlaten.. Dat was niet gemakkelijk om al dat geld bijeen te krijgen. We moesten dat stukje per stukje bijeen krijgen tot we het verzameld hadden. Dan heb ik beslist om te vertrokken in november." (Gehoor van 4 maart 2020, p.13.)

5. Een tweede profiel facebook

Verwerende partij beweert dat hij ontkende een tweede account te hebben aangemaakte. Dat is niet waar. Op pagina 5 van de gehoord hij zegt dat hij "af en toe gebruikt sociale media onder [K.R.]". Niets wijst erop dat hij dit Facebookprofiel vrijwillig heeft verborgen. Hij geeft toe bang te zijn. Hieronder wat de verzoekende partij heeft verklaard: "ik heb daarnet niet gezegd omdat ik geschrokken was van stress, omwille van het probleem dat ik heb" (...) Ja ik hed die foto 's gepost, ja, (...) dat was misschien een fout. Maar dat was omdat ik hier al was, ver weg van wat er mij was overkomen. Maar ik erken wel dat het fout was van mij om die foto's te posten nadat ik al hier was". De foto van in Spanje dat was toen ik een dag in Spanje heb verbleven, dat was hij iemand ook een Colombiaan die naar hier is gereisd. En die heeft mij toen geholpen, ik was op zoek naar een hotel, maar ik vond niks. Dus heeft die mij dan geholpen en mocht ik bij hem logeren. En in Parijs was dat toen ik met de bus langs Parijs was gekomen toen ik naar België kwam, maar dat was meer een tussenstop tussen die landen. Maar het is niet dat ik in Parijs ben gebleven een paar dagen. (...) wat betref al deze, spijt het mij wel dat u nu die foto's heeft gezien. Dat was op een moment ik bevind mij ver van mij land en ik dacht "ik post die foto 's", omdat ik mij in veiligheid voel, maar ik vind het heel erg dat ik die foto 's heb gepost"(Gehoor van 4 maart 2020, p.13)

Eerste, wil de raadsman van de verzoekende partij een paar punten aan halen over die foto's en zijn verklaring erover. Die hebben niets te maken met zijn relaas. Wel met de reis route. Maar niets met zijn relaas, met de angst en de gezondheidproblemen die hij heeft, de vrees die hij heeft om terug te keren naar waar hij woonde. Dat is iets menselijks om onderweg, als je dan zegt van "ja, ik zit in Parijs, in Madrid en ik neem daar foto's van, dat is goed maar dat is achteraf gepost, hij is daar niet op die data naartoe gegaan. Ook als hij zou dat willen verbergen, zal de verzoekende partij niet zijn paspoort willen neerleggen. Echter heeft de verzoekende partij in originele zijn paspoort aangetoond. Uit het paspoort is het mogelijk de datum van zijn vertrek uit Bogota, zijn aankomst, via Frankfurt, in Madrid op 5 november 2019 en zijn aanmelding op 8 november 2019 aan DVZ in België te bevestigen. Tussen 5 november en

8 november 2019, is een te beperkte termijn om te veronderstellen dat de verklaring van de verzoekende partij niet goed zou zijn.

Het feit dat de post van dat de foto's zijn geplaatst nadat het verzoek om internationale bescherming was ingediend, bewijst niet dat hij er op dat moment was. De tijd tussen 5 november en 8 november is voldoende om enkele foto's te kunnen maken onderweg tussen Madrid en Brussel door de stad Parijs. Verzoeker herhaalt dat hij nooit iets heeft willen verbergen. En zelfs als dat het geval zou zijn, is het niet mogelijk zijn beslissing te rechtvaardigen door te zeggen dat "het feit dat u een tweede account heeft proberen te verbergen, doet evenwel opnieuw afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid" het niet eens de kern van het verhaal van de aanvrager betreft, alleen zijn reis.

Er is nog een laatste ding om te benadrukken: een van de redenen om op je Facebookprofiel te liggen, kan ook de bescherming van je privacy zijn. De aanwezigheid van deze foto's stelt het verhaal van de betrokken partij op geen enkele manier in vraag. Integendeel, de foto's steunen het verhaal van zijn reis met de objectieve bewijs van de data van het paspoort.

6. Vrees voor vervolging onder het Verdrag van Genève van 28 juli 1951

De situatie van verzoeker valt binnen het toepassingsgebied van het Verdrag van Genève, dat in artikel 1 de persoon omvat die "uitgegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit".

De analyse van de CGRA van de hierboven genoemde kwesties heeft de neiging om alles te benadrukken dat volgens hem niet tijdelijk in het verhaal past, zonder ooit een flagrante tegenstrijdigheid te benadrukken. Hij neemt echter niet de moeite om op te stellen wat de neiging heeft om de versie van de verzoeker te accrediteren.

Er kan niet worden getwijfeld aan wat gebeurt acht jaar geleden. Bovendien heeft de verzoekende partij alles kunnen verklaren in verband met deze gebeurtenis die niet in getwijfeld door het CG VS worden gebracht. Zijn behoren tot de Afro-colombiaanse minderheid werd noch onderzocht door het CGVS in dit dossier.

Uw Raad heeft de gelegenheid gehad om te verduidelijken dat het begrip "behorend tot een sociale groep" een belangrijke rechtspraktijk evolutie heeft ondergaan (Arrest CCE nr. 56.736 van 24 februari 2011), die geneigd is toe te geven dat « le groupe social peut se définir à partir de l'existence de caractéristiques innées et immuables, telles que le sexe » (Cour fédérale du Canada, arrêt Ward vs Canada ; house of Lords, Islam Vs Secretary of State for the The Home Departement, Regina vs Immigration Appeal Tribunal and another ex parte Shah IJRL, 1999, p. 496).

De gewelddadigheden die door de verzoekende partij worden beschreven, kunnen als vervolgingen worden beschouwd zoals uiteengezet in artikel 48/3, §2, lid 2, letter a) daden van lichamelijk of geestelijk geweld, inclusief seksueel geweld] en (b) [wettelijke, administratieve, politieke en/of gerechtelijke maatregelen die op zichzelf discriminerend Page 1 15 zijn of op discriminerende wijze worden uitgevoerd] van de wet van 15 december 1980. Deze vrees - die actueel is - wordt niet onderzocht door de CGVS."

Een tweede onderdeel wijdt verzoeker aan de bewijswaarde van de documenten. Hij wijst op zijn specifiek profiel als Afro-Colombiaan en hekelt dat het CGVS geen onderzoek heeft gevoerd naar de risico's die hij loopt ten gevolge van zijn profiel. Hij geeft te kennen dat er evenmin een specifieke COI Focus terug te vinden is in het administratief dossier. Onder verwijzing naar artikel 27 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en rechtspleging voor het CGVS, het arrest M.M. van het Hof van Justitie en de bijgevoegde nota van Nansen, houdt verzoeker voor dat het CGVS is tekort geschoten in zijn onderzoeksplicht. Hij citeert eveneens uit "Evidence in European Asylum Law" van I. Staffans en concludeert dat het gebrek aan geloofwaardigheid niet noodzakelijk de uitkomst van de asielaanvraag hoeft te bepalen en de documenten altijd moeten worden geanalyseerd voordat wordt geconcludeerd dat de aanvrager van internationale bescherming over het algemeen een gebrek aan geloofwaardigheid heeft. Verzoeker verwijst in dit verband tevens naar rechtspraak van de Raad. Hij voert aan dat de door hem bijgebrachte documenten leiden tot de conclusie dat hij in casu al is vervolgd en ernstige schade heeft geleden, waardoor artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet van toepassing is.

In een derde onderdeel gaat verzoeker in op zijn risicoprofiel als Afro-Colombiaan. Hij wijst erop dat hij een jongeman is en deel uitmaakt van de Afro-Colombiaanse minderheid. Tevens stelt hij dat zijn familie in Cali woont. Hij citeert uit de UNHCR *“Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Colombia”* van september 2015 en stelt dat hij, gezien deze objectieve elementen, bij terugkeer naar de stad van Cali of in Buenaventura riskeert te worden vervolgd omdat hij een Afro-Colombiaanse jongeman is die leefde in een omgeving waar criminele bendes aanwezig zijn. Hij vervolgt: *“De verwerende partij hield helemaal geen rekening met deze risico factor. De leiders in deze gebieden die hebben geprobeerd de jongeren in hun gemeenschappen te beschermen tegen rekrutering of gebruik door gewapende groepen, zijn gedood. De verzoekende partij bewijst behoort tot een organisatie die organisatie die ijvert voor de rechten van Colombiaanse van Afrikaanse origine. Moorden werden gemeld naast gevallen van bedreigingen, aanvallen op personen die verband hielden met organisatieprocessen binnen Afrodescendant-gemeenschappen. Verschillende leiders van Afrolafstammelingen, vooral degenen die zich bezighouden met de verdediging van hun gemeenschappen en territoriale rechten, zijn systematisch vervolgd en vermoord. Personen die tot de Afrolafstammelingen behoren, hebben dus mogelijk internationale bescherming van vluchtelingen nodig op grond van ras, (toegerekende) politieke opvattingen of op basis van andere verdragsgronden.”*

In een vierde onderdeel gaat verzoeker in op het concept van het voordeel van de twijfel. Hij geeft te kennen dat zowel de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen als de Raad reeds herhaaldelijk hebben verduidelijkt dat zelfs indien een twijfel bestaat omtrent bepaalde omstandigheden in het relaas van een verzoeker, de ingeroepen vrees voldoende aannemelijk is teneinde de toepassing van het voordeel van de twijfel in hoofde van de verzoeker te rechtvaardigen.

In een vijfde onderdeel laat verzoeker gelden dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat het CGVS de feiten waarop artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet betrekking heeft, heeft onderzocht om vast te stellen dat hem de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. Hij benadrukt dat het CGVS zijn beslissing dienaangaande diende te motiveren.

In een zesde onderdeel gaat verzoeker in op de veiligheidssituatie in het departement Valle del Cauca en in de stad Cali. Het betoogt het volgende:

“F. 1 Provincie van Valle del Cauca

Als bewijs kan gevonden worden dat de verzoekende partij afkomstig uit de provincie van Valle del Cauca, kan recente veiligheid informatie met betrekking tot de situatie daar ook helpen ivm subsidiaire bescherming. In het COI info-rapport van 13 november 2019 (p. 23 31-33) wordt wel aangegeven dat “Een veelheid aan gewapende groepen opereren in het noorden van Cauca. Sinds 2017 kent het departement een stijging in politiek en etnisch geweld.²³² Dissidente FARC-strijders hebben de wapens opgepakt of zich aangesloten bij andere gewapende bendes en gaan door met het controleren van de bevolking in afgelegen regio's van Cauca alsook met drugssmokkel, illegale mijnbouw en afpersing. Paramilitaire groepen zoals de AGC zijn in toenemende mate aan het moorden geslagen, net als de ELN en de EPL. Ook het leger maakt zich schuldig aan mensenrechtenschendingen. Ze plunderen dorpen en voeren buitengerechtelijke executies uit. (...) De database Monitor registreert 62 gewelddadige incidenten in Valle del Cauca tussen 1 januari en 23 september 2019 met 2.895 slachtoffers, waaronder 2.671 slachtoffers van ontheemding en 130 slachtoffers van confinement. Verder ondervonden 51 personen bedreigingen en vonden 26 mensen de dood bij doelgerichte moorden. Er vielen ook vier burgerdoden bij een bloedbad (massacre).”

Volgens Cedoca is Valle del Cauca één van de regio's die het zwaarst door het geweld zijn getroffen. Uit de kaart die de correlatie tussen de aanwezigheid van gewapende groeperingen en drugstrafiek illustreert, blijkt dat er gewapende groeperingen in Valle del Cauca aanwezig zijn, alsook dat er een drugstrafiekweg door Valle del Cauca loopt. Er dient opgemerkt dat de aanwezigheid van gewapende groeperingen en drugstrafiek echter minder is dan in andere departementen, zoals onder meer Antioquia, Choco, Cauca en Cordoba.

F. 2 De stad van Cali (Hoofdstad van de provincie Valle del Cauca)

Als bewijs kan gevonden worden dat de verzoekende partij afkomstig uit de stad van Cali (waar zijn ouder nog leefde) in de provincie van Valle del Cauca, kan recente veiligheid informatie met betrekking tot de situatie daar ook helpen ivm subsidiaire bescherming. In het COI info-rapport van 13 november 2019 (pp. 43-44) wordt wel aangegeven dat “ Vanuit Cali opereren criminele structuren die tentakels hebben in andere regio's van het land. Bovendien hebben zowel de stad Cali als het departement Valle del Cauca te kampen met een groot aantal IDP's. algemene onveiligheid, afpersing en smokkelpraktijken. Een recent auditrapport van UNODC stelt dat er 182 groepen gelinkt aan illegale en

criminele structuren met verschillende niveaus van organisatie aanwezig zijn in de stad, schrijft El Espectador. De studie geeft ook aan dat het mogelijk is om deze illegale groepen te lokaliseren. 119 bendes die voornamelijk gewijd zijn aan diefstal en distributie van drugs bevinden zich in zes gemeenten/wijken van de stad Cali. (...)Het aantal moorden is de laatste vijf jaar aan het dalen in Cali. Desondanks kent de stad het hoogste percentage van moorden in Colombia, 51 per 100.000 inwoners in 2017 en 46,7 moorden per 100.000 inwoners in 2018. Hoewel Cali praktisch een dubbel percentage haalt vergeleken met het nationale gemiddelde (25), zijn deze cijfers de laagste van deze eeuw. Dit is volgens Insight Crime te wijten aan de aanwezigheid van huurmoordenaars op zoek naar werk en de proliferatie van criminele bendes die vechten over de controle van de lokale drugsmarkt. De strategische locatie van de stad wordt tevens aangehaald als oorzaak voor het hoge moordpercentage. Zo ligt Cali op een internationale smokkelroute, dichtbij de haven van Buenaventura die instaat voor de meerderheid van de drugsexport, en zijn de twee departementen rond de stad goed voor 40procent van de cocateelt in het land.”

De twee steden van deze provincie waar hij woonde (Buenaventura en Cali), zijn steden die bekend staan als strategische plaatsen voor criminele bewegingen die verband houden met drugshandel.

Alle objectieve elementen in de COI van november 2019 ondersteunen het verhaal van verzoekende partij. Er bestaat geen twijfel over het risico van onmenselijke en/of vernederende behandeling bij terugkeer in deze stad.”

Verzoeker vraagt om hem de vluchtelingenstatus, minstens de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. In ondergeschikte orde vraagt hij de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek.

2.2. Verzeker voegt volgende documenten bij ter ondersteuning van het verzoekschrift:

- stuk 2: UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), *UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia*, september 2015;
- stuk 3: M. Claes, Nansen Note, *Évaluation de la preuve en matière d’asile : l’actualité depuis l’arrêt Singh et autres c. Belgique*, maart 2018.

3. Aanvullende nota

Verweerder maakt op 7 oktober 2020 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over, waarin een evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Colombia wordt gemaakt. Hij verwijst hierbij naar de COI Focus “*Colombia: veiligheidssituatie*” van 27 juli 2020.

4. De bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze

instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet

5.1. Verzoeker verklaart Colombia te hebben verlaten uit vrees voor benedeleden uit Buenaventura die hem wilden rekruteren voor hun criminele doeleinden.

5.2. Verzoeker heeft in het kader van zijn beschermingsverzoek verschillende documenten voorgelegd. In de motieven van de bestreden beslissing kan worden gelezen dat de voorgelegde documenten inhoudelijk werden beoordeeld door de commissaris-generaal. Hij motiveert als volgt:

"Uw paspoort, uw identiteitskaart en uw geboorteakte (document 1) tonen uw identiteit aan en deze worden momenteel niet betwist door het CGVS. Ook het uittreksel dat uw gedwongen verplaatsing in 2012 vermeldt (document 2), alsook het uittreksel van uw blanco strafregister in Colombia (document 5), trekt het CGVS op dit moment niet in twijfel. Voorts kan het CGVS uit de brieven betreffende AFROUPIA (document 3) niet afleiden dat u in wezen lid bent van een Afro-Colombiaanse organisatie, noch dat u naar hen toe gegaan bent ter staving van uw problemen. De ene brief vermeldt immers nergens uw naam en de andere blijkt door uzelf geschreven te zijn en is bovendien niet gedateerd. (...) Dit laatste geldt eveneens voor de ziekenhuisafschriften (document 4); zij vormen dan ook in geen geval een sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin uw medische problematiek werd opgelopen."

Deze beoordeling is pertinent en vindt steun in het administratief dossier. Door onder meer onder verwijzing naar de bijgevoegde nota van Nansen en artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet op louter algemene wijze te stellen dat de documenten altijd moeten worden geanalyseerd voordat wordt

geconcludeerd dat de aanvrager van internationale bescherming een gebrek aan geloofwaardigheid heeft, gaat verzoeker eraan voorbij dat in casu de commissaris-generaal wel degelijk een inhoudelijke beoordeling van de door hem bijgebrachte documenten heeft gemaakt. Verzoeker gaat verder niet op concrete wijze in op voorgaande bevindingen en brengt geen dwingende argumenten aan ter weerlegging of ontkrachting ervan.

Hoewel verzoeker zich aldus wel heeft ingespannen om documentaire bewijzen voor te leggen, moet de Raad vaststellen dat deze stukken wegens hun inhoud en relatieve bewijswaarde in deze stand van zaken op zich niet volstaan om zijn vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoeker voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

5.3. De commissaris-generaal besluit op basis van verzoekers verklaringen dat er geen geloof kan worden gehecht aan de vermeende gebeurtenissen die voor verzoeker de aanleiding vormden om Colombia te verlaten. Hij stelt immers vast dat (i) het allerminst duidelijk gebleken is waarom de criminele bende in kwestie precies verzoeker tot drie keer toe verzocht om toe te treden, (ii) verzoeker niet in staat was om op consistente wijze de gebeurtenissen op straat te beschrijven, (iii) verzoeker geen enkele poging heeft ondernomen om melding te maken bij de Colombiaanse autoriteiten van de personen die hem aangesproken hadden in zijn wijk, noch in Buenaventura, noch in Cali, noch in Bogota, (iv) verzoeker na de laatste benadering in Buenaventura nog ruim zeven maanden in Cali en Bogota rondhing alvorens naar België te vluchten, en (v) verzoeker heeft getracht het bestaan van een tweede Facebookprofiel te verbergen.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen.

Verzoekers bewering niet naar zijn land van herkomst te kunnen terugkeren uit hoofde van een gegronde vrees voor vervolging kan door de Raad niet worden aangenomen om volgende redenen.

5.4. Vooreerst kan de commissaris-generaal worden bijgetreden waar hij stelt dat het allerminst duidelijk gebleken is waarom de criminele bende in kwestie precies verzoeker tot drie keer toe heeft verzocht om toe te treden. De bestreden beslissing duidt dienaangaande het volgende aan: *“Volgens uw verklaringen was de context van de eerste benadering de volgende: u was op straat aan het wandelen in uw wijk in Buenaventura, toen er opeens een onbekende naar u kwam die u wilde rekruteren voor zijn bende, hetgeen u resoluut weigerde (CGVS, p. 8-9). Nadien liep de confrontatie niet uit de hand: “daarna, nadat ik had geweigerd, dan heeft hij niets meer gezegd en is hij vertrokken, en ik heb er ook geen aandacht aan besteed, naar waar hij is gegaan” (CGVS, p. 9). Deze gang van zaken houdt echter geen steek. Het feit dat het eerste bendelid in kwestie niets meer zei toen u weigerde, en hij doodeenvoudig wegwandelde, is zeer dubieus indien men u echt zo graag wilde rekruteren. Hieruit kan het CGVS alleen maar afleiden dat het vermeende verzoek geen dwingend, maar wel een vrijblijvend karakter had. Ook de tweede en de derde keer, toen u telkens door een andere onbekende persoon aangesproken werd, verliepen binnen uw relaas op een gelijkaardige manier (CGVS, p. 9). Wanneer er u tijdens het interview gevraagd werd waarom het net u was op wie de bendeleden hun pijlen gericht hadden, antwoordde u dat dat was omdat u jong was en omdat men dacht u gemakkelijk te kunnen overhalen (CGVS, p. 8). Dat La Empresa u dan zelfs nog een tweede en een derde keer op straat – opnieuw zonder succes – onderschepte, terwijl zij binnen uw gedachtegang eender welke onbekende jongere hadden kunnen viseren, valt nog minder te vatten.”* Door louter de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal om te keren en eerder afgelegde verklaringen te herhalen, brengt verzoeker geen concrete elementen noch dwingende argumenten aan ter weerlegging of ontkrachting van de desbetreffende bevindingen.

Bovendien verklaarde verzoeker dat, volgend op zijn vlucht naar Cali en zijn weigering om de bende te vervoegen, hij via zijn drie neven vanwege diezelfde bende doodsbedreigingen ontving (AD CGVS, stuk 5, notities persoonlijk onderhoud 4 maart 2020, p. 6, 11). De commissaris-generaal maakt hierbij terecht enkele bedenkingen. Zo acht hij het niet aannemelijk dat de bende, die zonder aandrang willekeurige jongeren viseert, op dat ogenblik nooit zijn neven van 15, 17 en 18 jaar heeft trachten te rekruteren (ibid., p. 11-12).

Verzoeker bedient zich van verschillende pistes om hier het hoofd aan te bieden. Vooreerst zou het volgens verzoeker niet het doel zijn geweest om zijn neven te rekruteren, vooral omdat er sterke

redenen waren om aan te nemen dat de reacties identiek zouden zijn aan die van verzoeker omdat ze samen waren opgevoed. Deze uitleg overtuigt allerminst. Indien deze benedeleden zich niet de moeite hebben getroost zijn neven te rekruteren omdat zij wellicht net als verzoeker zouden weigeren, waarom zouden zij dan wel verzoeker tot driemaal toe hebben verzocht toe te treden en hem daarna nog blijven zoeken, zelfs buiten Buenaventura? Een volgende uitleg dat deze criminele bende zich enkel zou richten op jongeren zonder werk en ouder dan 20 jaar en dat zij daarom niet hebben getracht zijn neven te rekruteren, is niet meer dan een loutere bewering en wordt door de Raad evenmin aangenomen. De derde redenering van verzoeker, namelijk dat zijn moeder verder een groot gevaar had kunnen vormen als de criminele bende zowel haar zoon als zijn neven, die zij van zeer jonge leeftijd had opgevoed, had aangevallen, en dat de benedeleden uit veiligheidsredenen enkel personen rekruteren die elkaar niet kennen, is niet alleen een blote bewering maar komt eveneens gekunsteld over. Er kan immers redelijkerwijs worden van uitgegaan dat zijn moeder, of het nu enkel verzoeker was die gevisieerd werd of *“al haar kinderen”*, dezelfde stappen zou zetten en het een even groot risico vormt dat zij naar de politie zou stappen. De Raad ziet niet in waarom de criminele bende in kwestie, die zich luidens verzoekers verklaringen bezighoudt met drugstrafiek, afpersing en afrekeningen (AD CGVS, stuk 5, notities persoonlijk onderhoud 4 maart 2020, p. 5), zich hierdoor zou laten tegenhouden iemand te rekruteren, te meer verzoeker wat verder in zijn verzoekschrift aangeeft dat de bende La Empresa er alle belang bij heeft om iedereen te laten weten dat ze niet tegen hen moeten zijn.

In diezelfde trend valt het evenmin te begrijpen dat verzoeker niemand zou kennen in zijn wijk die net zoals hijzelf met rekrutering werd bedreigd of effectief tot de bende is toegetreden. De in het verzoekschrift ontwikkelde argumentatie dat *“het pas 6 jaar geleden [is] in de regio Cali”*, dit geen zaken zijn waarover personen opscheppen en hij geen vrienden heeft die zich hebben aangesloten bij een criminele groepering, wordt door de Raad niet gevolgd. Van verzoeker die verklaart omwille van deze gedwongen rekrutering zijn land te zijn ontvlucht, mag en kan redelijkerwijs worden verwacht dat hij op zoek is gegaan naar lotgenoten en zich heeft geïnformeerd naar hun situatie. Dergelijke informatie is immers essentieel om zijn vrees correct te kunnen inschatten. Het feit dat hij heeft nagelaten dit te doen, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van zijn ingeroepen vrees voor vervolging.

5.5. De commissaris-generaal overweegt verder op goede gronden dat verzoeker niet in staat bleek consistente verklaringen af te leggen over de beweerdde gebeurtenissen op straat: *“Zo bleek uit uw eerste interview bij de DVZ dat u aanvankelijk telefonisch gecontacteerd werd door La Empresa voordat zij u op straat begonnen aan te klampen (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud zei u echter dat hun eerste poging tot rekrutering onmiddellijk in het echt plaatsvond (CGVS, p. 5, p. 8-9). Wanneer er u hierop gewezen werd, zei u dat u zich dergelijke verklaring over telefoongesprekken niet kon herinneren (CGVS, p. 9).”*

Verzoeker ontkent in het verzoekschrift te hebben verklaard dat de eerste poging tot rekrutering telefonisch gebeurde. Waar verzoeker opwerpt dat de verwerende partij verklaringen gebruikt die worden genoteerd zonder de aanwezigheid van een advocaat en er derhalve geen middel is om zeker te zijn dat er goed werd genoteerd bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) of dat er een fout bestaat in de vertaling, wijst de Raad op wat volgt.

Vooreerst blijkt uit de vragenlijst dat het verslag in het Spaans aan verzoeker werd voorgelezen en dat hij dit heeft ondertekend, waarbij hij uitdrukkelijk verklaarde dat alle bovenstaande verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen (AD CGVS, vragenlijst CGVS, p. 2). Het gehoorverslag op de DVZ wordt opgesteld door een onpartijdige ambtenaar die er geen persoonlijk belang bij heeft de verklaringen van de verzoeker om internationale bescherming onjuist weer te geven en biedt als dusdanig de nodige garanties inzake objectiviteit. Het geniet, tot bewijs van het tegendeel, een vermoeden van wettigheid en overeenstemming met de werkelijkheid. Verzoeker mag bewijzen dat hij hetgeen in het verslag werd neergeschreven op een andere manier heeft gezegd. Hij dient deze beweringen evenwel te ondersteunen met concrete en pertinente gegevens. Echter slaagt verzoeker er niet in zijn beweringen dienaangaande hard te maken. Door zich louter af te vragen of deze vertaling wel een getrouwe weergave is van zijn verklaringen, nu er geen advocaat bij aanwezig was, toont verzoeker niet aan dat er fouten zijn gebeurd en dat de beslissing hierdoor mogelijk anders zou zijn geweest. Verzoeker maakte evenmin gewag van enig tolk- of taalprobleem. Verzoeker gaf ten overstaan van het CGVS zelfs aan dat het interview bij de DVZ goed was verlopen, hij de tolk goed verstond en hij er alle essentiële elementen kon weergeven (AD CGVS, stuk 5, notities persoonlijk onderhoud 4 maart 2020, p. 2-3).

De beperkte tijdsduur bij het invullen van de vragenlijst biedt evenmin enige verschoning voor de vastgestelde tegenstrijdigheid. De Raad wijst erop dat het feit dat het interview voor DVZ korter is dan

dat voor het CGVS, niets afdoet aan de verwachting dat een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk kan aanbrengen, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. De duur van het interview is hierbij irrelevant. Afgezien van het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon evenwel redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij wat betreft elementen die behoren tot de kern van zijn relaas, coherente verklaringen aflegt.

Bovendien kon verzoeker ook binnen zijn discours bij het CGVS niet consistent zijn, meer bepaald betreffende de datums. De bestreden beslissing duidt het volgende aan: *“Eerst vertelde u namelijk dat de eerste benadering plaatsvond ongeveer midden maart, de tweede 10 dagen later en de derde een aantal weken later in april (CGVS, p. 5-6). Wat verder in het interview specificeerde u daarentegen dat de tweede ontmoeting plaatsvond op 26 maart en de derde rond 3 of 4 april (CGVS, p. 10), waar slechts één week tussen zit.”* Met het louter herhalen van de desbetreffende verklaringen afgelegd op het CGVS, slaagt verzoeker er niet in de vastgestelde tegenstrijdigheid te weerleggen of te verklaren. In de mate hij voorhoudt dat het woord *“later”* in de zin *“Dan later in april”*, heel goed slechts tien dagen verschil kan impliceren tussen de tweede en de derde poging, gaat verzoeker volledig voorbij aan de zin die eraan voorafgaat. De Raad leest in de notities van het persoonlijk onderhoud immers het volgende: *“Dus de eerste keer was ongeveer midden maart, en 10 dagen later is er weer iemand naar mij gekomen die mij weer hetzelfde voorstel heeft gedaan. Na die tweede persoon die mij dat voorstelde gingen er een paar weken voorbij. Dan later in april stelde dus nog een van die mannen hetzelfde voor.”* (AD CGVS, stuk 5, notities persoonlijk onderhoud 4 maart 2020, p. 5-6, eigen onderlijning). Verzoekers verklaringen zijn duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar.

Overigens faalde verzoeker in het verstrekken van een aantal noodzakelijke details over de benedeleden en hun methode. Gevraagd naar de leeftijd, antwoordde hij vrij cryptisch *“mensen van ongeveer 30+, of 20+, ja mensen van mijn leeftijd, jongeren”* (AD CGVS, stuk 5, notities persoonlijk onderhoud 4 maart 2020, p. 10) en in verband met enige verloning stelde hij dat de benedeleden hem wilden overtuigen met geld, zonder ook maar enige schatting daarvan te kunnen geven (AD CGVS, stuk 5, notities persoonlijk onderhoud 4 maart 2020, p. 9-10). Het CGVS oordeelt dan ook terecht dat de voorgaande beschrijvingen te ambigu en te vaag zijn om ervan uit te gaan dat La Empresa daadwerkelijk probeerde verzoeker te rekruteren. Met het louter herhalen van eerder afgelegde verklaringen, stelt verzoeker deze bevindingen niet in een ander daglicht. De opmerking als zou de protection officer bevooroordeeld geweest zijn, is niet meer dan een blote bewering. De elementen die verzoeker daartoe aanvoert, betreffen loutere vaststellingen door de commissaris-generaal gedaan. Het feit dat deze in verzoekers nadeel spelen, is geen aanwijzing van enige bevooroordeeldheid. Een protection officer van het CGVS heeft trouwens geen enkel belang bij de aard van de beslissing die de commissaris-generaal neemt, waardoor niet kan worden ingezien hoe deze in casu bevooroordeeld zou zijn geweest.

5.6. Voorts dient er op te worden gewezen dat verzoeker geen enkele poging heeft ondernomen om melding te maken bij de Colombiaanse autoriteiten van de personen die hem hadden aangesproken in zijn wijk, noch in Buenaventura, noch in Cali, noch in Bogota.

Vooraleer internationale bescherming kan worden ingeroepen, dienen eerst alle nationale middelen op redelijke wijze te zijn uitgeput. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en luidens hetwelk is vereist dat de asielzoeker de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging op grond van de in datzelfde artikel bepaalde criteria niet wil inroepen enerzijds, en uit de bepalingen van artikel 48/4 van de voormelde wet krachtens dewelke ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat de asielzoeker zich niet onder de bescherming van zijn land van herkomst kan of, wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen anderzijds.

De Raad herinnert tevens aan artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door *“niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade”*. De bewoordingen in de wet impliceren een vermoeden van over-

heidsbescherming dat evenwel weerlegbaar is. De bewijslast hier ligt bij de verzoeker om internationale bescherming.

Nog volgens artikel 48/5, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet moet deze overheidsbescherming doeltreffend en van niet-tijdelijke aard zijn en wordt deze in het algemeen geboden wanneer de actoren omschreven in het eerste lid redelijke maatregelen treffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de betrokken verzoekers toegang hebben tot een dergelijke bescherming.

Verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij alle, in zijn individuele omstandigheden, redelijke en nuttige beschermingsmogelijkheden vanwege de Colombiaanse overheid heeft uitgeput, wat in casu niet het geval is. Dat hij bang was dat de criminele bende hierachter zou komen, waarbij hij verwijst naar de wijdverspreide corruptie binnen de Colombiaanse politie, biedt geen verschoning voor het feit dat verzoeker niet de minste poging heeft ondernomen om bescherming te zoeken in eigen land. Het doel van een klacht bij de politie is het voorkomen of oplossen van problemen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gesteld van een bepaald probleem/misdrijf, dan kunnen ze hier vanzelfsprekend ook niet tegen optreden. Door zonder meer deels te verwijzen naar *“landrapporten over mensenrechten-praktijken voor 2019”*, zonder deze informatie op zichzelf toe te passen, brengt verzoeker geen elementen bij die deze appreciatie kunnen ombuigen. Verzoeker toont niet concreet aan dat de Colombiaanse overheden in zijn geval geen bescherming willen of kunnen bieden, noch dat hij geen beroep kan doen op overheidsbescherming of er geen toegang toe heeft. Overigens betekent het gegeven dat de bescherming door de overheid doeltreffend dient te zijn, evenwel niet dat deze overheidsbescherming absoluut moet zijn of bescherming moet bieden tegen alle door niet-overheidsactoren gepleegde feiten en volstaat het dat redelijke maatregelen zijn genomen. De verplichting van de overheid om haar burgers te beschermen houdt geen resultaatsverbintenis in.

Ook heeft verzoeker zich niet tot andere organisaties gewend, zoals AFROUPIA, een Afro-Colombiaanse organisatie die ijvert voor de rechten van Colombianen van Afrikaanse origine, waarvan hij beweert lid te zijn (AD CGVS, stuk 5, notities persoonlijk onderhoud 4 maart 2020, p. 11). In de bestreden beslissing wordt aangekaart dat noch uit de twee brieven van AFROUPIA noch uit zijn verklaringen kon worden afgeleid dat verzoeker zich daadwerkelijk tot deze organisatie heeft gewend. In het verzoekschrift bevestigt verzoeker dat hij AFROUPIA nooit heeft verteld over zijn aanvaring met de bende La Empresa.

Door niet de aanwezige hulp in te roepen, blijft verzoeker niet alleen in gebreke concreet aan te tonen dat het voor hem niet mogelijk zou zijn om overheidsbescherming te verkrijgen, maar wordt tevens de geloofwaardigheid van de door hem beweerde vrees ondermijnd.

5.7. Tot slot zet verzoekers houding na de vermeende bedreigingen door La Empresa zijn geloofwaardigheid verder op de helling. De commissaris-generaal overweegt op correcte wijze:

“Ten eerste doet het grote vraagtekens rijzen dat u na de laatste benadering in Buenaventura – in het begin van april, al dan niet midden april 2019 – nog ruim 7 maanden in Cali en Bogotá rondhing vooraleer u naar België vluchtte op 4 november 2019. Binnen uw relaas was de bende u immers nog aan het zoeken en zou u zelfs in die steden niet veilig zijn omdat zij ook daar actief zouden opereren (CGVS, p. 6, p. 11-12). Net daarom is het niet te vatten dat u nog meer dan een half jaar in die steden gebleven bent, indien u zich wezenlijk in dermate onveilige situatie bevonden zou hebben. De reden die u hiervoor aangaf, namelijk dat u aan het nadenken was wat u met uw leven ging doen (CGVS, p. 13), kan dit gegeven niet weerleggen.”

Verzoeker werpt in zijn verzoekschrift op dat het van juni 2019 tot eind oktober 2019 maar vijf maanden is en niet zeven, doch uit zijn verklaringen blijkt dat hij reeds in april 2019 naar Cali is vertrokken om daar onder te duiken (AD CGVS, stuk 5, notities persoonlijk onderhoud, 4 maart 2020, p. 11). In mei 2019 verbleef verzoeker kortstondig in Bogota bij zijn nicht omdat hij zich evenmin in veiligheid voelde in Cali, maar hij keerde begin juni 2019 terug naar Cali (AD CGVS, stuk 5, notities persoonlijk onderhoud, 4 maart 2020, p. 12-13). Verzoeker is na de laatste bedreigingen in Buenaventura derhalve wel degelijk nog zeven maanden in Colombia gebleven alvorens het land te ontvluchten. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog laat gelden dat Bogota niet de plaats was waar de criminele bende hem had ontmoet en dat het zeer onwaarschijnlijk was dat ze hem daar zouden vinden, kan vooreerst de bedenking worden gemaakt waarom hij dan naar Cali is teruggegaan. Bovendien spreekt verzoeker hier zichzelf tegen daar hij op het CGVS verklaarde dat die bedreigingen ook in Bogota bleven aanhouden en hij

door zijn familie werd gewaarschuwd dat er aldaar ook delen van die groep waren en ze hem verder zochten (AD CGVS, stuk 5, notities persoonlijk onderhoud, 4 maart 2020, p. 12).

Verzoeker relativeert zijn talmen om het land te ontvluchten verder en werpt op dat Cali een grote stad is. Echter, indien ze hem daadwerkelijk aan het zoeken waren en hij zich zelfs in die steden niet veilig voelde omdat de bendeleden daar ook actief zouden opereren, kan niet worden aangenomen dat hij er nog zo lang zou hebben verbleven. Eenzelfde redenering dringt zich op waar verzoeker er voorts op wijst dat hij in die periode te kampen had met een depressie en hij de steun nodig had van zijn moeder. Ook de verklaring dat hij en zijn familie tijd nodig hadden om het geld voor zijn reis in te zamelen, kan niet overtuigen gezien de ernst van de door verzoeker beweerde bedreigingen waardoor mag worden verwacht dat alle middelen zouden worden ingezet om verzoeker onmiddellijk in veiligheid te brengen. Het feit dat verzoeker zich nergens veilig voelde en zeven maanden heeft gewacht om zijn land te ontvluchten, doet sterk afbreuk aan de vrees die hij meent te hebben.

5.8. De Raad acht het voorafgaande voldoende om te besluiten dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen, gelet op de onaannemelijkheden, het gebrek aan logica en de inconsistente verklaringen die worden vastgesteld. Verzoekers kritiek op het motief dat betrekking heeft op het bestaan van zijn tweede Facebookprofiel, betreft een overtollig motief dat door de Raad niet wordt weerhouden als een pertinente vaststelling. Verzoekers kritiek hierop dient derhalve niet te worden besproken daar de overige voormelde bevindingen voldoende determinerend zijn om de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen te schragen.

5.9. De Raad benadrukt dat het de taak van verzoeker is om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming aan te reiken. Het CGVS heeft hierbij inderdaad een samenwerkingsplicht, in die zin dat het de door verzoeker aangebrachte elementen moet beoordelen, rekening houdend met de informatie over het land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf en dat het er toe is gehouden na te gaan of er onder de door verzoeker aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Het blijkt duidelijk uit het administratief dossier dat dit onderzoek terdege is gebeurd. In het licht van bovenstaande motivering is verzoekers kritiek dat de commissaris-generaal is tekort geschoten in zijn onderzoeksplicht niet dienstig, net zo min als zijn verwijzing naar rechtspraak dienaangaande van het Hof van Justitie van de Europese Unie.

De Raad treedt de commissaris-generaal bij in zijn beoordeling dat de talrijke onaannemelijkheden, incoherenties en tegenstrijdigheden in verzoekers verklaringen maken dat er geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas. Het geheel aan documenten en verzoekers verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad verzoekers vluchtrelaas en zijn vrees voor vervolging niet geloofwaardig. Verzoeker slaagt er niet in de concrete problemen die hij zou hebben aannemelijk te maken.

Waar verzoeker aanvoert dat de commissaris-generaal helemaal niet heeft onderzocht en niet heeft gemotiveerd waarom hem de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend, wijst de Raad erop dat een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoonde dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien betekent het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus dragen, niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

5.10. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit relaas te toetsen aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming

5.11. De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker bij terugkeer naar Colombia zou worden vervolgd of gevisieerd.

In zoverre verzoeker aanvoert dat hij als Afro-Colombiaan en als lid van de organisatie AFROUPA tot een risicogroep behoort, herinnert de Raad eraan dat geen enkel geloof wordt gehecht aan de door hem aangevoerde problemen die hem ertoe hebben aangezet Colombia te verlaten. Ook wijst de Raad er

nogmaals op dat uit de brieven betreffende AFROUPIA niet kan worden afgeleid dat verzoeker in wezen lid is van de Afro-Colombiaanse organisatie. De ene brief vermeldt immers nergens zijn naam en de andere blijkt door verzoeker te zijn geschreven en is bovendien niet gedateerd.

Een loutere verwijzing door verzoeker naar zijn profiel, volstaat niet om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond, waartoe verzoeker in gebreke blijft nu hij niet verder komt dan het poneren van een vrees voor vervolging en het volharden in ongeloofwaardig bevonden verklaringen betreffende de vervolging die hij zou hebben ervaren. Dit wordt overigens bevestigd door UNHCR in zijn *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia”* van september 2015 gevoegd bij het verzoekschrift en waarnaar in de bestreden beslissing eveneens wordt verwezen: *“Depending on the particular circumstances of the case, UNHCR considers that individuals belonging to the Afro-descendant population may be in need of international refugee protection on the basis of race, (imputed) political opinion, or on the basis of other Convention grounds.”* (p. 30, eigen onderlijning). Hieruit volgt dat de beoordeling van het risico op vervolging afhankelijk is van verzoekers individuele omstandigheden. Verzoeker moet aldus concrete, op zijn persoon betrokken elementen of feiten aanreiken waaruit zou blijken dat hij persoonlijk omwille van zijn profiel dreigt te worden gevisieerd of vervolgd bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst. Gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas, blijft verzoeker hier in gebreke.

5.12. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

De Raad stelt vast dat verweerder bij aanvullende nota van 7 oktober 2020 de beschikbare landeninformatie heeft geactualiseerd en aangevuld met de COI Focus *“Colombia – Veiligheidssituatie”* van 27 juli 2020.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de situatie in Colombia grondig is gewijzigd na de ondertekening op 24 november 2016 van de vredesovereenkomst tussen de regering van president Santos en de *Fuerzas armadas revolucionarias de Colombia - Ejército popular* (FARC-EP) die de 50-jarige burgeroorlog beëindigde. Uit diezelfde informatie blijkt eveneens dat de onderhandelingen voor het vredesproces met het *Ejército de liberación nacional* (ELN), de tweede grootste rebellengroepering, die aanvingen op 7 februari 2017, echter niet hebben geleid tot een staakt-het-vuren. Het intern gewapend conflict met het ELN blijft voortduren. Daarnaast vinden er nog steeds confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt dat de gebieden die voorheen aan de FARC toebehoorden worden ingepalmd door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw zijn uitgebreid.

Gelet op de beschikbare landeninformatie wordt niet betwist dat er in Colombia een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich echter niet uit over het hele land, maar speelt zich af in bepaalde departementen. Zowel uit de UNHCR *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia”* van september 2015, als de COI Focussen *“Republique de Colombia: Situation sécuritaire”* van 7 juni 2018 en *“Colombia: veiligheidssituatie”* van 13 november 2019 en 27 juli 2020, komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de

impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn en slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

De commissaris-generaal zet in zijn aanvullende nota op basis van de meest recente landeninformatie het volgende uiteen over de veiligheidssituatie in Colombia:

“Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Narino, Cauca, Valle del Cauca, Choco, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Uit de meest recente cijfers blijkt dat ook gedurende de periode van 1 december 2019 tot 1 juni 2020 het gewapend geweld zich voornamelijk afspeelt tussen de verschillende gewapende groeperingen onderling of de gewapende groeperingen en de militairen of politie. Het gaat om 260 incidenten waarvan bij 26 incidenten een beperkt aantal burgerslachtoffers viel. Gedurende deze referentieperiode vonden de meeste incidenten plaats in Cauca, Antioquia, Norte de Santander, Valle del Cauca en Narino. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt dat het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld de afgelopen jaren zeer beperkt blijft in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, dat in 2020 bijna 51 miljoen bedraagt <https://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, Narino, Cauca, Valle del Cauca, Choco, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdadagroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel gevisieerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.”

In zoverre verzoeker voorhoudt dat hij afkomstig is uit de provincie van Valle del Cauca, besluit de Raad, gelet op de voorgaande analyse, dat in Valle del Cauca actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke verzoeker bij terugkeer naar deze regio van herkomst louter

door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Het aantal burgerslachtoffers ten gevolge van het willekeurig geweld blijkt immers zeer beperkt.

Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift slechts naar informatie waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissing maar brengt hiermee geen afdoende concrete, objectieve informatie bij die voorgaande appreciatie kan ombuigen. De door verzoeker in het verzoekschrift aangehaalde informatie is immers verouderd of ligt in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Colombia, en met name Valle del Cauca, is gesteund.

Bovenstaande neemt niet weg dat de veiligheidssituatie in Valle del Cauca ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus.

Bijgevolg rijst, in overeenstemming met wat in het arrest Elgafaji van het Hof van Justitie wordt gesteld, de vraag of verzoeker persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Valle del Cauca voor hem dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat hij bij een terugkeer naar deze stad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

De Raad stelt hierbij vast dat verzoeker nalaat het bewijs te leveren dat hij specifiek wordt geraakt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Valle del Cauca. Evenmin beschikt de Raad over elementen die erop wijzen dat er in verzoekers hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overigens blijkt uit verzoekers verzoeker verklaringen en bijgebrachte documenten dat hij afkomstig is uit de stad Buenaventura, gelegen in het departement Valle del Cauca, waarbij uit de COI Focus van 27 juli 2020 blijkt dat er in deze stad geen sprake is van een gewapend conflict (p. 35-36).

In zoverre verzoeker voorhoudt dat de veiligheidssituatie in de stad Cali, de hoofdstad van Valle del Cauca, dient te worden beoordeeld gelet op zijn recent verblijf aldaar, wijst de Raad erop dat uit voorgaande analyse kan worden besloten dat er in de stad Cali geen sprake is van een gewapend conflict. Het geweld wordt er daarentegen gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit en is doelgericht van aard, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit geweld kadert dan ook niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn. Bij gebrek aan een gewapend conflict in de grootstad Cali, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

Gelet op het voormelde, toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

7. Waar verzoeker verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien een verzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen.

De Raad verwijst naar wat hierboven werd besproken en waaruit volgt dat het vluchtrelaas niet geloofwaardig is bevonden. Verder zijn er geen concrete individuele aanwijzingen dat verzoeker heden dreigt te worden vervolgd of geviseerd bij terugkeer naar Colombia. Bijgevolg is zijn verwijzing naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet niet dienstig.

8. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze is beperkt tot het onderzoek naar

de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

10. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig november tweeduizend twintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES